Tilgivelsens Kraft

Tilgivelse er et kraftfuldt princip, som i meget høj grad påvirker vore relationer til andre mennesker. Selvom tilgivelsens grundprincipper er velkendte, er det ikke alle, der praktiserer denne bibelske sandhed i det virkelige liv. En konsekvens heraf kan være en stadig kamp imod uløselige problemer.

Styrken i denne bog ligger i, at vi her har med nogle mennesker at gøre, som står med erfaringen og har oplevet en international bølge af tilgivelse og lægedom over deres liv. Denne bølge er baseret på et Åndens værk med forløsning, tilgivelse og lægedom. Arnotts bog rammer det mest eksistentielle i et sundt, personligt liv.

Jarle Tangstad, Københavns Kristne Kulturcenter

Praktiske anvisninger fra en, der selv har været der og oplevet vækkelsens kraft men også hindringerne for vækkelse. Utilgivelighed forhærder os, og gør os ufølsomme over for Guds kærlighed og vor ånd forstener, siger Arnott, som viser vejen til velsignelse i stedet for krav og bebrejdelser. En aktuel og lettilgængelig bog med et meget vigtigt budskab.

Jørgen Mortensen, Apostolsk kirke København

En lille bog, men med et livsforandrende indhold. Dyb bibelsk forankret undervisning i et ofte overset emne - og det bliver nok aldrig et hit at tilgive - men en livsopgave, når man selv har oplevet at blive tilgivet - God læsning med nogle spændende og udfordrende dage bagefter.

Erik Hviid Larsen, Betlehemsfællesskabet København

Ofte kan man få et indtryk af, at vi mangler en større forståelse af, hvordan Guds love og principper for tilgivelse fungerer. Budskabet, som John og Carol Arnott giver i denne lille bog, er personligt og let tilgængeligt.

Else Thomsen, Frikirken på Havnen

Glædens kilde

Vandtårnsvej 1, 4300 Holbæk

ISBN: 87-91395-00-3

Tilgivelsens Kraft

John Arnott

John Arnott

Tilgivelsens Kraft

Tilgivelsens Kraft af John Arnott

2. oplag, 2004

Copyright © 2003, Glædens kilde, Vandtårnsvej 1, DK-4300 Holbæk, klm@vestnet.dk

Med tilladelse fra:

Spread the Fire

272 Attwell Drive

Toronto, Ontario, M9W 6M3

Canada

Originaltitel:

The Importance of Forgiveness

Copyright © 1997 by John Arnott

All rights reserved

Korte uddrag må gengives i anmeldelser.

Bogen bliver distribueret af Holbæk Frikirke.

Bibel citaterne bringes med tilladelse fra Det Danske Bibelselskab og er hentet fra den autoriserede oversættelse af Bibelen fra 1992.

Omslag: Randi Diallo-Madsen.

Oversættelse: Jesper Serner Pedersen og Stig Marling.

Korrektur: Lise Futtrup.

Trykning: S.M. Olsens Bogtrykkeri

Bysøstræde 3, 4300 Holbæk

ISBN: 87-91395-00-3

Indholdsfortegnelse

BARMHJERTIGHED SEJRER OVER RETFÆRDIGHED 5

AT VÆLGE AT TILGIVE 23

SAT FRI FRA DOMMENS FRUGTER 36

TIDEN ER INDE TIL AT TILGIVE 46

Om forfatteren

Som international taler og underviser er John Arnott kendt for sin fornyelsestjeneste.

Han bor i Toronto, Ontario, Canada, hvor han blev født og voksede op, og hvor han nu er seniorpastor i Toronto Airport Christian Fellowship. John har været involveret i mange nye menigheds- plantninger, medens han har været præst i Ontario.

John har gået på Ontario Bible College. Derefter fulgte en succesfuld karriere i forretningslivet. Under en tjenesterejse til Indonesien i 1980 fik John et kald til fuldtidstjeneste for Gud.

John og hans kone, Carol, plantede deres første menighed, Jubilee Christian Fellowship, i Stratford, Ontario, i 1981. Derefter startede de menigheden i Toronto i 1988.

Erfaringerne som forretningsmand, ægtemand, far og præst, har givet John en rig, blandet tjeneste af Guds nåde, helbredelse og udfrielse. Men han lægger særlig vægt på Guds Faderhjerte, som har haft stor indvirkning på mange mennesker med Guds livsforvandlende kærlighed og nåde.

Siden d. 20. januar 1994, har John og Carol investeret megen tid og mange kræfter på at videregive Guds salvelse til mennesker i mange forskellige byer og nationer. De er velkomne og elskede, hvor de end kommer.

1

Barmhjertighed sejrer over Retfærdighed

Tilgivelse er en nøgle til velsignelse. Tilgivelse og omvendelse åbner vore hjerter op for og tillader Guds flod at flyde frit i os. Vi må give Helligånden tilladelse til at minde os om de ting i vore hjerter, der behøver at blive løst.

Der er tre ting, der er vigtige, før vi kan se en mægtig frigørelse af Guds Ånd i vore liv og i verden omkring os.
For det første behøver vi en åbenbaring, der viser os, hvor stor Gud er. Vi må vide, at absolut intet er umuligt for Ham (Luk.1:37). For det andet behøver vi en åbenbaring af Hans kærlighed, hvor stor en omsorg Han har for os, og hvor hengivent Han elsker os (Jeremias 31:3). Jeg fryder mig over at fortælle mennesker, at Gud elsker dem præcis, som de er og endda elsker dem for meget til blot at overlade dem til den måde, de er på.

Til sidst behøver vi en åbenbaring af, hvordan vi kan vandre i kærlighed og give den videre. Et hjerte, der er frit, har tid og ressourcer til andre.

Energidrænende sår

Jeg har været præst i over sytten år. Noget af det, jeg har opdaget er, at sår og ødelæggelse i menneskers hjerter og liv dræner dem for meget af deres energi og ressourcer. Mennesker bruger så meget energi på at klare hverdagen, at der kun er meget lidt overskud at give af til andre.

Når vi beder mennesker om at tro Gud for ting som mission, give ofre eller modtage mirakler, siger mange, "Jeg kan dårligt nok se, hvordan jeg skal klare dagen i dag og slet ikke se, hvordan jeg skal kunne søge Gud med min følelse af forladthed." Nøglen for os, tror jeg, kan findes i hele spørgsmålet om omvendelse og tilgivelse.

Jeg tror, at Gud profetisk talt har os på "tærskepladsen". Herren bryder denne hårde ydre skal og forbereder os på at blive "føde" for nationerne. Når hveden er skilt fra avnerne, så er hveden parat til brug.

Folk spurgte Johannes Døberen, om han var Messias, og han svarede dem:

> *Jeg døber jer med vand; så kommer han, som er stærkere end jeg, og jeg er ikke værdig til at løse hans skorem. Han skal døbe jer med Helligånden og ild.*
>
> (Luk. 3,16)

Elsker vi ikke dette skriftsted? Hvor mange prædikener har du ikke hørt om at modtage Helligånden? Men lad os læse det næste vers.

> *Han har sin kasteskovl i hånden for at rydde sin tærskeplads og samle hveden i sin lade, men avnerne skal han brænde i en ild, der aldrig slukkes.*
>
> (v. 17)

Herren fortæller os lige med det samme efter vor overgivelse til Ham, at Han har forpligtet sig til at brænde avnerne i vore liv bort. Er du villig til at lade Ham gøre det? Er du sikker?

> *Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind. Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: Du skal elske din næste som dig selv.* (Matt. 22,37 - 39)

I denne tid lyder der mange profetiske ord, som har med mission og evangelisation at gøre. Jeg tror, at Herren har vist mig, at de første missionærer gik ud, fordi de blev spredt gennem forfølgelse. Men de missionærer og evangelister, Han sender ud nu, går, fordi de spredes af Guds ubetingede kærlighed.

Det er Guds kærlighed, som fanger os, tvinger os og drager os med et motiv, som er rent og ret for Herren. Vi ønsker at gå ud for at elske og tjene og se denne store høst komme ind, endetidens høst. Når vi har denne krævende opgave fra Herren, kan vi ikke bruge energi på at lægge låg på personlige problemer og udeståender.

Kritiske tanker og ord

Negative ting i vore liv kan hindre os fra at gå ud i kærlighed for at tjene andre. Vore tanker og vore ord kan forhindre os i at bevæge os frit i Kristi nåde. Paulus talte om vigtigheden af dette:

> *Vore kampvåben er ikke verdslige, men mægtige for Gud til at bryde fæstningsværker ned. Vi nedbryder tankebygninger og alt, som trodsigt rejser sig mod kundskaben om Gud, vi gør enhver tanke til en lydig fange hos Kristus*
>
> (2 Kor. 10,4-5)

For nogle år siden havde vi et kursus, der blev kaldt "Et rent hjerte", skrevet af Mark Virkler fra Buffalo, New York. Dette kursus var livsforvandlende for mig. Det flyttede

livsvigtige spørgsmål fra det teoretiske og teologiske plan lige ned i hjertet.

Jeg vil aldrig glemme det andet kapitel, "At skelne mellem Anklageren og Trøsteren." Dér kommer Mark med denne oprørende påstand, at enhver negativ ting og tanke altid er fra fjenden, og enhver positiv, livgivende, opbyggende tanke altid er fra Helligånden. Han sagde, at fjenden altid er negativ, og Helligånden altid er positiv.

Da jeg netop på det tidspunkt var begyndt at lære, hvordan man hører Herrens stemme, var jeg ikke klar over, hvor ofte Gud taler i vore tanker. Jeg troede, at hvis vi var flittige i bøn, pressede på og fastede, så ville vi måske engang imellem høre Hans stemme. Forhænget ville flænges, tordenen ville rulle; det ville være bemærkelsesværdigt. Så kunne vi sige: "Gud talte til mig i dag."

Jeg vidste imidlertid ikke, at Han talte igennem almindelige tanker. Det var aldrig faldet mig ind, at der var og er en stille og ubetydelig stemme bagved mig, der sagde, *"Her er vejen, den skal I følge"* (Es. 30,21).

Efterhånden som vi lærte, at Herren talte på denne måde, kom det ikke som nogen stor overraskelse at blive klar over, at djævelen også talte på den måde. Du kan nemt høre djævelen tale til dig. Har du nogensinde hørt ham hviske i dit øre? Alligevel taler Gud, som er meget stærkere, også til dig hele tiden.

Mark fortsatte med at forklare hele dette emne. Anklageren anklager, og Trøsteren trøster. Enkelt og dog dybsindigt.

Mark havde opdaget i sit eget hjerte og liv som en troende, at ca. 80% af hans tanker var negative, kritiske og anklagende, og kun 20% var positive. **80% negative!**

For at underbygge disse statistikker havde han nogle små opgaver, vi skulle løse. Det var ikke bare kursets deltagere, der bekræftede de 80% negative tanker, men 80% af mine egne tanker var også negative. Dét sved virkelig i mit eget hjerte. Jeg bad, "Gud, dette er fuldstændig uacceptabelt - fuldstændigt! Jeg kan ikke leve mit liv med 80% af mine tanker overgivet til fjenden, anklageren!" Hvad med dig?

Når man sammenligner kristne samtaler og verdslige samtaler, opdager man, at andre har det samme problem. Hvad taler mennesker om? De taler om deres uretfærdigheder. De fortæller, hvad andre har gjort ved dem eller mod dem. De fortsætter med, hvordan de er blevet såret. De kommer med en god forklaring på, hvorfor de var uskyldige ofre og andre var skyldige i at såre dem og behandle dem dårligt.

Så vi er i den knibe, at vi 80% af tiden giver efter for negative og dømmende tanker - tanker som i virkeligheden er fra fjenden. Og vi undrer os over, hvorfor i alverden vi ikke glæder os mere over Guds velsignelser!

Jeg kan huske, at jeg reagerede med, "Åh, Gud, du véd jeg behøver din hjælp med dette her. Jeg har brug for, at du stikker til mig hver gang, mine tanker begynder at blive negative og kritiske over for mennesker, fordi jeg ønsker ikke at gøre det her, Herre." Jeg vidste, at jeg ikke havde ressourcerne og selvdisciplinen til at få overtaget over det.

Jeg var bange for at love Ham, at jeg ville stoppe. Jeg behøvede et mirakel, som kunne forvandle mit hjerte og mit sind, så mine tanker kunne blive positive og livgivende.

At vælge at tale liv

I 1. Mosebog 3 finder vi fortællingen om to enestående træer i Edens have. Jeg har undervist om dem i årevis. Rick Joyner har skrevet om dem, og det har Ted Haggard også i sin bog "Primary Purpose".

I haven voksede to træer: livets træ og træet til kundskab om godt og ondt. Hvilket træ var det Adam og Eva spiste af? De valgte selvfølgelig træet til kundskab om godt og ondt. Hvorfor? De blev fristet, ønskede at være som Gud, kende godt og ondt.

Vi kunne kalde dette træ for "dommens træ." I vor stolthed og selvtilstrækkelighed tror vi, at vi har tilstrækkelig forståelse og information til at dømme ret og ærligt i enhver situation. Vi dømmer instinktivt det meste af tiden, og når vi dømmer, er vi for det meste negative, forudindtagede og urimelige.

Jeg tror, at Helligånden kalder os til at vende os bort fra at dømme. Vi må afholde os fra at dømme situationer og dømme hinanden, og i stedet velsigne og tilgive, så livet kan vælde frem.

Ted Haggard påstår, at når vi er præget af træet til kundskab om godt og ondt - som er dommens træ - skabes der

altid anklager. Når vi anklager, kommer vi i overensstemmelse med Satan, vore brødres anklager. Det er enten en andens fejl eller din egen fejl, men en eller anden kan man altid bebrejde, når anklagerne flyver gennem luften. Er det ikke rigtigt? Det er de menneskelige betingelser. Når vi altid dømmer hinanden, bliver vi konstant negative, negative, negative. Et uophørligt råb om retfærdighed bliver hele tiden bragt frem for Gud.

Nu hvor du og jeg er blevet født på ny og fyldt med Helligånden, er livets træ blevet bragt tilbage i vore hjerters haver. Hvis vi spiser af livets træ, hvad vil der så ske? Det vil styrke os, opmuntre os og opbygge os og andre. Livets træ vil give liv til andre, når vi velsigner og ikke forbander, tilgiver og ikke anklager.

Jeg var sammen med John Kilpatrick fra Brownsville Assembly of God i Pensacola, Florida, i maj 1996. Han fortalte mig, hvordan han for år tilbage havde brugt meget tid i bøn for hans kirkes behov for musikere. Han havde ofte bedt, "Åh Gud, jeg ønsker et orkester."

Han gik gennem det tomme orkesterområde. Han havde ingen til at spille på andre instrumenter end klaveret. Dag efter dag beklagede han sig over tomheden. Han spurgte Herren, hvor de folk var. "Hvad er der galt med Kristi legeme? Hvorfor vil de ikke tjene? Hvorfor kommer de ikke her og spiller?" Han forbandede det hele med sine dømmende og fordømmende ord.

En dag talte Herren til ham, "John, hvorfor velsigner du dem ikke i stedet for?" Tanken overraskede ham, men han

begyndte at gå igennem stedet og sige, "Herre, jeg velsigner hele orkestergraven. Jeg velsigner de folk du vil sende. Herre, lad Guds yndest komme over dem. Jeg velsigner deres hjerter til at ønske at spille og tilbede og tjene Kongernes Konge og Herrernes Herre."

Det varede ikke længe, før der kom nogle til ham og sagde, "Ved du hvad, jeg har en trompet, som jeg plejede at spille lidt på. Jeg er ikke særlig god, men jeg kunne godt tænke mig at spille sammen med klaveret, hvis du synes det er i orden." John blev overrasket, men han sagde, "Storartet! Bare kom." Og han oplevede, at den ene efter den anden kom. Hele orkestergraven blev fyldt op med musikere.

Det vigtigste var, at Gud lærte ham værdien af at velsigne og tale livgivende ord. Resten er historie med hensyn til den mægtige vækkelse, der har fundet sted i hans kirke.

Det er så vigtigt at tale liv og ikke død.

Husk ordsproget, "det er bedre at tænde et lille lys end at forbande mørket?" Er det ikke godt? Vi må gøre noget for at tage vore egne tanker til fange. Vi må ønske at forandre os. Min bøn er, "Herre, jeg ønsker, at forholdet må blive fuldstændig omvendt. Hjælp mig i det mindste, til kun at være 20% negativ og 80% positiv i stedet for." Det ville jeg hellere have. Hvad med dig?

Tag en beslutning i dit hjerte. Helligånden er altid positiv, og Satan er altid negativ. Det lød voldsomt i mine ører til at begynde med. Jeg var nødt til virkelig at gennemtænke dette i flere uger, før jeg til sidst måtte indrømme, at det var sandt. Jeg drog den slutning, at selv når Gud irettesætter, er

det altid på en positiv måde, og Hans hensigt er altid livgivende og forløsende. Sådan er Hans hjerte.

Fjenden er på den anden side set altid negativ. *"Tyven kommer kun for at stjæle og slagte og ødelægge"* (Joh. 10,10). Han er altid anklageren, ødelæggeren. Han ønsker at bringe skyld, frygt, håbløshed, synd og beskyldninger. Hvis vi vil bringe vore tanker ind i underordnelse og lydighed mod Kristus, må vi komme ud af det greb, fjenden har om vore liv (2 Kor. 10,4-5).

Ted Haggard påstår, at det at tage del i livets træ - at lade Helligånden fylde os og flyde igennem os, og velsigne og tilgive dem omkring os - altid vil frembringe uskyld. Hvor der ikke er nogen anklager, er der ingen skyld.

Adam og Eva var uskyldige i haven, før de spiste af træet til kundskab om godt og ondt. Haggard bemærker, at Helligåndens salvelse kun vil flyde gennem uskyld. Det overraskede mig, men jeg vidste, at det var sandt.

Vi gribes ikke så let i at tale om folk, vi ikke er nært forbundet med som f.eks. en eller anden tilfældig mand eller kvinde. Mennesker, vi ikke har nært fællesskab med, sårer os ikke så let, eller gør os ikke så let virkelig vrede.

Men dem, der virkelig kan chokere eller ryste os, er dem, vi er tæt på - forældre, vigtige autoritetsfigurer, præster, lærere, arbejdsgivere, venner og dem, vi har høje forventninger til. Disse mennesker har muligheden for at såre os. På grund af dette, kan vi komme ind i et mønster, hvor vi dømmer dem og tænker forkerte tanker om dem, hvilket efterhånden frembringer anklager.

Loven om at dømme

Helligånden ønsker at ransage og arbejde dybt i vore hjerter.

> *Døm ikke, for at I ikke selv skal dømmes. For den dom, I dømmer med, skal I selv dømmes med, og det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med.*(Matt. 7,1 - 2)

Tror du på dette skriftsted? Jesus sagde det, jeg tror på det, det afgør sagen - ikke? Hvad han siger her er, at hvis du forlanger retfærdighed og gengældelse for synd og uretfærdighed, der er begået over for dig, så vil du blive behandlet i overensstemmelse med dine egne regler. Den måde du behandler andre på, er den måde, du selv vil blive behandlet efter.

Da jeg forstod denne sammenhæng, tænkte jeg, Herre, jeg vil være den mest tilgivende, kærlige og forstående person på hele jorden. Jeg vil ikke have, hvad jeg fortjener - ikke af Gud, ikke af Satan og ikke af livet.

Herren talte til mig for mange år siden om dette princip i skriften: Retfærdighed er godt, men nåde er bedre. Retfærdighed er Guds lov. Det betyder, at hvis du sårer mig, så kan jeg såre dig. Hvis du gør noget forkert, så må der rådes bod på det. Vores retfærdighedssans forstår dette.

Øje for øje, og tand for tand, et liv for et liv. Meget, meget retfærdigt.

Hvis du forlanger retfærdighed, vil du selv blive behandlet efter samme målestok. Det er Guds lov, og den er god og retfærdig, men det er også et område, hvor Satan virkelig brillerer. Han er mesteranklageren. Problemet er, at ikke en eneste af os ville have noget håb for evigheden, hvis vi modtog den retfærdighed, vi fortjente. Der er imidlertid et sted at gå hen, hvor Satan ikke kan følge efter og anklage. Det sted er i Herren Jesu Kristi nåde. Stedet for barmhjertighed, kærlighed og tilgivelse.

Det er et højere og bedre sted. Hvis vi lever i nåde og barmhjertighed, kan Satan ikke følge os der. Han har ingen rettigheder der. Vidste du det? Men hvis du bruger 80% af din tid på at dømme/kræve retfærdighed, så har han ret til at prygle dig 80% af tiden. Mit råb er dette, "Gud, hjælp mig til at leve mere i Guds nåde."

Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? Eller hvordan kan du sige til din broder: Lad mig tage splinten ud af dit øje! og så er der en bjælke i dit eget øje? Hykler, tag først bjælken ud af dit eget øje; så kan du se klart nok til at tage splinten ud af din broders øje.

(Matt. 7,3 -5)

Det ser ud, som om vi har røntgensyn, når det gælder andres fejl, mens vi er blinde, når det gælder vore egne. At forstå dette er en vigtig nøgle til frihed. Jesus siger døm dig selv først. Hvis du ønsker nåde for dine egne synder, så stræb efter ikke at være for hård ved andre. Begynd at velsigne og ikke forbande. Det vil give dig mægtig frigørelse.

Vi bruger meget energi på at undertrykke vor vrede, sårethed og frygt. Vi er ofte ikke i berøring med disse ting i os selv. Men efterhånden som vi lever i nåde og barmhjertighed, befrier og tilgiver andre, opdager vi, at Hans åg er godt, og Hans byrde er let (Matt. 11,30).

Loven om at så og høste

Lad os høre Herrens ord:

Døm ikke, så skal I ikke selv dømmes; fordøm ikke, så skal I ikke fordømmes. Tilgiv, så skal I få tilgivelse. Giv, så skal der gives jer. Et godt, presset, rystet, topfyldt mål skal man give jer i favnen. For det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med.

(Luk. 6,37 - 38)

Er det ikke forbavsende, hvor ofte vi betragter dette med at så og høste i forbindelse med at give og i forbindelse med økonomisk velsignelse? Og dog så taler dette ikke bare om økonomi, men det gælder i alle forhold. Det er for at forløse Guds fantastiske nåde.

I 2. Mos. 20,4 får vi at vide, at fædrenes synder nedarves på børnene til tredje og fjerde generation. Når vi ser gentagne mønstre af negative ting, der sker for os, kan vi også se, hvordan fjenden har haft adgang og indgange ind i vore liv. Han ønsker at beholde denne tilgang ned gennem slægten i mange generationer.

Tænk på f.eks. hvordan en far, som er alkoholiker, får en søn, som bliver alkoholiker, der får en søn, som bliver alkoholiker. Eller en ung kvinde, der vokser op i et alkoholisk hjem, lover sig selv, "Jeg vil aldrig gifte mig med en mand som er alkoholiker."

Fem år efter brylluppet siger hun, "Jeg kan ikke holde ud at leve sammen med ham mere. Han er alkoholiker, han slår mig; han er ond over for børnene. Han er præcis som min far." Og vi siger, "Kære Gud, hvad er der galt i hovedet på disse mennesker? Kunne de ikke se dette komme?"

En utrolig "magnetisk tiltrækning" drager mennesker, så de går fjendens ærinde. Det er loven om Guds retfærdighed, og Satan er en mesterjurist. Han benytter sig af loven om at så og høste (Gal. 6,7 - 8). Mennesker dømmer deres forældre, domme som giver fjenden den lovmæssige ret til at forevige forbrydelsen. Alligevel er det Guds hjerte at tilgive og helbrede.

Retfærdighed eller Barmhjertighed ?

Jesus tog straffen, vi havde fortjent, på korset. Hvis en af os siger: "Jeg hader min fordrukne far," altså hvis du eller jeg (med rette) anklager og beskylder ham for noget, han har gjort eller sagt; så kræver vi i virkeligheden retfærdighed. Vi fælder en dom, som udspringer af sårethed og bitterhed. Når vi kræver retfærdighed, så vender vi faktisk tilbage til et retssystem, som kræver retfærdighed og betaling for vore synder. Det er det samme som at give djævlen en nøgle til dit hus.

Den eneste betryggende reaktion er, "Herre, lad der være barmhjertighed, lad barmhjertighed triumfere over dom (Jak. 2,13). Du har tilgivet mig hele min store gæld. Nu vil jeg tilgive enhver, som skylder mig noget eller som har såret mig på nogen måde."

Tænk på beretningen i Matthæus Evangeliet 18,23 - 35 hvor Jesus fortalte om kongen, som lånte penge til en af sine tjenere. Mandens gæld løb op i mange millioner kroner.

En dag tilkaldte kongen ham og sagde: "Betal hvad du skylder mig." Manden sagde: " Det kan jeg ikke. Hav tålmodighed med mig, så skal jeg betale dig det alt sammen tilbage." Men kongen sagde, "Nej. Det skal være nu. Sælg ham. Sælg hans familie. Sælg alt, hvad han har. Vi vil prøve at gendrive gælden bedst muligt."

Men tjeneren kastede sig ned for ham og bad: "Hav barmhjertighed." Så sagde kongen, "Det er i orden, du vil alligevel aldrig kunne betale gælden tilbage, så glem det. Forsæt bare

med dine gøremål. Jeg løser dig fra gælden." Hvor må den mand have været lettet og taknemlig.

Imidlertid beskriver Jesus, hvordan den samme mand kort tid efter gik ud og greb sin medtjener i struben og sagde, "Betal mig de 300 kr., du skylder mig!" Hans medtjener svarede med de samme ord. "Hav tålmodighed med mig. Giv mig tid og jeg vil betale alt, hvad jeg skylder dig." Men han sagde, "Ikke tale om!" og fik ham kastet i fængsel, indtil han fik betalt, hvad han skyldte.

Da kongen hørte dette, kaldte han manden til sig og sagde: "Du onde tjener, al den gæld eftergav jeg dig, da du bad mig om det. Burde du så ikke også forbarme dig over din medtjener, ligesom jeg forbarmede mig over dig?"

Selv om jeg kendte beretningen, var jeg fristet til at tænke, at jeg ikke syndede lige så slemt som alle andre. Der var en dobbelthed i mit hjerte. Jeg ønskede barmhjertighed for mit eget vedkommende, men retfærdighed i mit forhold til andre. "De sårede mig, de sagde dette, de gjorde sådan, de skylder mig, og jeg ønsker retfærdighed." Men hvad angik mig selv, ønskede jeg nåde og barmhjertighed.

Vi kan ikke få begge dele. Hvis jeg kræver retfærdighed, fordi der er en, der har såret mig, kan jeg ikke samtidig bede om barmhjertighed for mig selv. Det er, hvad den onde tjener gjorde. Men hvis jeg insisterer på at kræve retfærdighed, er jeg faldet ud af nådens og barmhjertighedens stilling, tilbage til retfærdighedens stilling.

Sandheden er, at mennesker sårer mennesker. Forældre sårer deres børn. Børn sårer deres forældre. Mange

mennesker er blevet såret af præster. Mange præster er blevet såret af deres medlemmer. Dette sker overalt i Kristi legeme. Vi spørger folk, "Hvordan var din far? Hvordan var din mor? Hvad med dine ældre brødre, hvordan var de mod dig?" Vi opdager ofte at folk slæber rundt på års bagage af fordømmelse, for det meste ting, de slet ikke er klar over. Samtidig undrer de sig over, hvorfor de oplever tilbagevendende mønstre af smerte og forkastelse i deres liv.

Jeg har talt med mennesker, der har oplevet tre eller fire bilulykker på stribe og som tænker, Hvad sker der? Går jeg rundt med et skilt, hvor der står, "Kør ind i mig"? Nej, men det er loven om "at så og høste", der finder sted.

Herren siger, at børnene vil blive straffet for fædrenes synder. (2. Mos. 20,5) Dette er en af Guds love - en retfærdighedens lov, en lov om at så og høste. Satan vil sørge for, at denne lov, som Gud har givet, bliver overholdt, når han kan bruge den for at ødelægge. Derfor indtræffer den samme eller lignende hændelser igen og igen. Det eneste sikre tilflugtssted er i Herren Jesu Kristi nåde og barmhjertighed.

Ind i nåden

Hvorfor ikke komme dertil, hvor vi siger, "Herre jeg tilgiver enhver alt," og give afkald på vore retfærdigheds og gengældelses krav. Uretfærdighederne bliver lagt ved korset, og Kristi nåde og barmhjertighed kan så flyde ind i vore liv. Kærligheden skjuler så mange synder (1. Pet. 4,8).

Guds rige drejer sig ikke om at overholde religiøse love og regler; det drejer sig om retfærdighed, fred og glæde i Helligånden (Rom. 14,17). Den glæde er noget du og jeg erfarer medens vi lever og forbliver i nåden.

2

At vælge at tilgive

Er det ikke en vidunderlig tid, vi lever i? Gud velsigner i overflod. Jeg ser mange mennesker, der tilgiver hinanden og forliger sig med hinanden. Idet de gør det, forløses de til en mægtig frihed; frihed til at fuldføre deres bestemmelse i Guds Rige.

Frigjort gennem tilgivelse

Da Carol og jeg begyndte vores første menighed i Stratford Ontario, Canada (Carols hjemby med omkring 27.000 indbyggere, hvor alle kender hinanden), blev vi kaldt for en sekt og forskellige andre navne af nogle af de andre kirker. Vi var det nye barn i byen. Omkring tolv år senere, havde jeg det privilegium, at blive bedt om at tale til en gruppe præster fra området omkring Toronto ved et af deres områdemøder.

En præst kom hen til mig og sagde, "John, jeg vil bede dig om tilgivelse, fordi jeg tog fejl. Jeg mente, vi ligesom ejede et hjørne af Guds Rige. Jeg troede, at hvis noget ikke skete hos os, var det ikke noget som helst værd. Jeg er så ked af

det, og jeg vil gerne bede dig om tilgivelse." Denne mand var tidligere præst ved en kirke i Stratford, og havde fordømt os fra sin prædikestol.

Da jeg fortalte dette til et tidligere medlem af hans menighed, en mand som nu var sammen med os i Toronto, brød han sammen og græd, mens Herren lod sin helbredelse strømme ind i denne situation.

For nylig var der en præst fra en af de største menigheder i Toronto, der henvendte sig til mig. Han sagde, "John, jeg kommer for at bede dig om tilgivelse." Jeg spurgte ham hvorfor, og han sagde, "jeg har sagt modbydelige, forfærdelige ting om dig og om din menighed og, endnu værre, om denne udgydelse af Helligånden."

Han fortalte mig, at da jeg første gang ringede til ham og inviterede ham til at besøge vor menighed, fordi Gud besøgte os, reagerede han negativt og ville slet ikke have noget med os at gøre. Han havde fordømt denne udgydelse fra Gud igen og igen. Senere hørte han om vækkelsen i Pensacola, Florida, og rejste helt derned for at opleve den. Gud rørte hans hjerte så stærkt og overbeviste ham om, at han var nødt til at tale med mig.

Han var så bevæget, at han også kom til vores søndag formiddags gudstjeneste, som er specielt for vore medlemmer, og bad om deres tilgivelse, for at have talt dårligt om dem og denne udgydelse fra Gud. Han sagde til mig, "John, vi har så desperat brug for vækkelse. Jeg véd, jeg har bedrøvet Helligånden ved at kritisere dig, og jeg ønsker ikke at have nogen ubetalt gæld i det himmelske. Jeg ønsker ikke, at Gud

skal have noget mellemværende med mig. Jeg ønsker vækkelse for min sjæl og vækkelse i min kirke. Jeg ønsker, at Guds velsignelse skal blive tilgængelig." Det er unødvendigt at sige, at der kom en mægtig helbredelse mellem vore to kirker.

Undrer du dig over, hvorfor situationer som denne bliver løst? Gud kalder hele sin kirke til denne omvendelse og tilgivelse. Himlene åbnes, fordi mennesker finder ud af at barmhjertighed sejrer over retfærdighed. De er villige til at gøre, hvad Jesus sagde: tilgiv hinanden, vær barmhjertige mod hinanden og elsk hinanden. Vi ønsker at se tilgivelse strømme til enkeltpersoner, familier, menigheder, byer og nationer.

Jakob 3 minder os om, at tungen er virkelig mægtig. Små ting som tungen kan have stor betydning. En hest kan styres med et lille bidsel, og et skib kan styres med et lillebitte ror. Vore uregerlige tunger er som dødbringende gift. Vi kan sige ting, som til en vis grad er uoprettelige. Mennesker er blevet dybt såret af ord, som er blevet udtalt imod dem. Min bøn er, "åh Gud, sæt et værn over min mund. Sæt et værn over mine tanker. Jeg ønsker ikke at såre eller fornærme."

Jeg ønsker ikke, at Helligånden skal have den slags mellemværende med mig. En af de ting, der bedrøver Guds hjerte mest, er al den kritik, der er i kristnes liv. Der er intet som kritik, der er i stand til at standse vækkelse. Gud kalder os til at være i en sejrende stilling, en position hvor barmhjertighed sejrer over retfærdighed. Husk på den enorme gæld du havde, som Jesus Kristus kærligt betalte helt og fuldt.

Vores gæld til Jesus Kristus

Tænk på den største forbrydelse, der nogensinde er overgået menneskeheden, den værste grusomhed af alle. Det var ikke Hitler, Stalin eller nogen anden despot, som var skyld i mordene på millioner af mennesker. Den største tragedie, den største forbrydelse som nogensinde er blevet begået af menneskeheden, var da vore forfædre, jøder og romere, myrdede Guds Søn på de rå planker for to tusinde år siden.

Tænk på hvem Jesus virkelig var. Han var ikke bare et godt menneske. Han var Guds søn, som kom til jorden, hvor han helbredte, underviste, velsignede, gav og tømte sig selv. Ugudelige hænder naglede Ham til et kors, idet de spottede Ham i seks timer, mens Han blødte til døde. Han udholdt det, fordi der måtte findes en forsonende betaling sted for vore synder, og den uskyldige betalte den skyldiges gæld.

Det er din og min gæld, Han har betalt. Det var vore synder - dine og mine - som nødvendiggjorde Hans henrettelse. Vi er ansvarlige for Guds Søns død. Vore synder krævede Hans død, og vi er børn af de, der myrdede Ham. De fleste af os har mindst en eller to dråber jødisk eller romersk blod i os.

Til den gæld har vi derudover føjet vore egne umoralske liv, vore hemmelige pornografiske synder og syndige seksuelle forbindelser, vore tyverier og løgne og mord og bagtalelse. Oven på det har vi dynget sladderagtige og anklagende tunger og vore egne bitre anklager imod os selv og andre.

Så vi havde samlet en umådelig stor gæld. Derpå kom vi til Jesus og sagde, "Herre, jeg vil gerne have ordnet denne sag. Jeg ønsker ikke at vente til dommens dag og få, hvad jeg fortjener dér. Jeg står i en umådelig stor gæld til dig, og jeg er ude af stand til at betale dig. Vil du forbarme dig over mig og tilgive mig?" Og Han sagde, "Min søn, min datter, træd op på et højere niveau, hvor nåde og barmhjertighed råder, givet til dig af Jesus Kristus. Min Søn tog din plads, din skyld er betalt."

Der kom sådan en tilgivelsens lettelse. Det var, som om vi aldrig havde syndet. Fuldstændig dækket. Jesus døde i stedet for os og indfriede al gæld, du og jeg nogensinde har haft. Det var den største overbetaling i universets historie, der fandt sted. Guds Søn byttede sit fuldkomne og uskyldige liv med den skyldige. Gud Sønnen selv indfriede, hvad du skylder, og hvad jeg skylder. Der er ingen, der bare lige klarer at komme i himlen; vi er enten helt inde eller helt udenfor.

Derfor siger Gud så, "Hvis du ønsker at leve i den stilling, hvor du modtager min fulde tilgivelse, må du tilgive." Det er betingelsen. Med andre ord, kan jeg ikke bede om nåde for mig selv og retfærdighed over for dig. Det er alt eller intet. Det er nåde uden retfærdighed, eller retfærdighed uden nåde. Kan du se det indlysende i det? Du kan få barmhjertighed eller du kan få retfærdighed, men du kan ikke få begge dele.

Vælg at tilgive

> *Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden; giv os i dag vort daglige brød, og forlad os vor skyld,* ***som også vi forlader vore skyldnere****, og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde.*
>
> (Matt. 6,9-13 , forfatterens fremhævelse)

Har du bemærket hvad der står dér før? Forlad (tilgiv) os "som også vi forlader." På samme måde som vi forlader/ tilgiver, Herre, forlad/tilgiv os.

Bemærk især hvad Jesus fortsætter med at sige,

> *For tilgiver I mennesker deres overtrædelser, vil jeres himmelske fader også tilgive jer. Men tilgiver I ikke mennesker, vil jeres fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.*
>
> (Matt. 6,14-15)

Valget er tydeligt: barmhjertighed eller retfærdighed. Hvad ville du foretrække? Ønsker du barmhjertighed?

Før du nu helt mister modet, husk på, at Guds nåde er blevet givet til dig for at hjælpe dig med at leve dette ud. Jeg tror, at det er en proces. Men jeg tror også, at der er så megen sårethed, frygt og smerte, der er overgået Kristi legeme, at det gør processen vanskelig. Af og til er smerten så voldsom, at vi føler os berettiget til at holde fast ved vores sårethed og vrede.

Selvretfærdiggørelsens fælde

Matthæus 5,23 fortæller os, at når vi kommer og bringer vore gaver til Herren, og dér kommer i tanke om, at vi har noget imod vores bror, skulle vi først forlige os med ham og så vende tilbage og bringe vore gaver. Så vil vi have rene hjerter.

Jesus fortæller os om farisæeren og tolderen. Farisæeren sagde, "Gud, jeg takker dig, fordi jeg ikke er som tolderen dér. Jeg faster og jeg giver tiende. Jeg gør alle disse gode ting for dig."

Tolderen kom i håbløs fortvivlelse og bad, "Herre, vær mig synder nådig." Uden at sammenligne sig med nogen andre, bekendte han bare sin egen skyld (se Lukas 18,10). Herren sagde, at manden, som kom i ydmyghed, gik retfærdiggjort bort, men den selvretfærdige gjorde ikke.

Lad mig anskueliggøre dette. Jeg var i Winnipeg, Canada, hvor jeg prædikede om Guds nåde og kraften i tilgivelse. En mand kom hen til mig efter mødet. Han rystede og var meget

oprørt. Han sagde til mig, "John, du véd ikke, hvad jeg har været ude for." Jeg lyttede, mens han fortalte sin historie. "Min egen far forgreb sig alvorligt på min tre år gamle datter. Myndighederne blev involveret, og det har ødelagt vores familie. Vores lille pige har mareridt hele tiden nu. Desuden benægter min far det. Alle i min familie er vrede på mig. Det er en ubetinget tragedie, og nu siger du, at jeg skal tilgive ham."

Jeg sagde, "Jeg siger ikke, at du skal tilgive ham. Jeg fortæller dig at den eneste vej ud af dit fængsel er tilgivelse og omvendelse fra fordømmelse. Du kan få retfærdighed, hvis det er, hvad du ønsker, men hvis du gør det så husk på, at fjenden vil sørge for, at du også får, hvad du fortjener. Hvis du kan arbejde dig igennem disse hændelser og blive villig til at tilgive, så vil Gud give dig nåde og hjælpe dig, mens du får udredt al denne smerte. Så kan du forblive i Hans nåde og barmhjertighed."

Nogle mennesker har været ude for de mest utrolige tragedier i deres liv. De er klar over, at de var ofre. De forstår ikke, at deres egne tilbagevendende problemer har noget at gøre med deres synder, det at dømme andre. Det er dér, man bliver narret.

Når mennesker synder, synder de som regel mod andre. Andre bliver såret derved. Det er ikke retfærdigt, er det vel? Vi spørger måske, "Hvorfor tillader Gud dette?" Han tillader det faktisk, fordi Han har givet os en fri vilje. Vi har tilladelse til at foretage rigtige eller forkerte valg. Vi kan vælge, om vi vil elske, eller om vi vil synde. Den frie vilje er

grundlæggende for kærligheden. For at kærligheden kan flyde, må mennesker have frihed til at vælge. De kan vælge at have nærhed og velsigne hinanden, men det er af deres egen frie vilje. Ellers er vi bare robotter.

Vi kan altså vælge at velsigne, eller vi kan vælge at såre (selviskhed og synd). Vi kan sprede liv, eller vi kan sprede død. Det valg er ansvaret, der følger med den frie vilje. Hver gang nogen træffer et forkert valg eller gør noget, der ikke udspringer af kærlighed, skader det enten ham selv eller en anden - eller begge. Så har vi det, jeg plejer at kalde for "synderen" (den som har syndet) og "den forurettede" (den der er blevet syndet imod).

Når det er os, der er "synderen", og Helligånden minder os om det, ønsker vi barmhjertighed, ikke sandt? Men hvis vi er "den forurettede", råber vi på retfærdighed og bliver ofte bitre. Vi forstår ikke, at dette er en af fjendens snedige fælder. Hvis Satan kan narre os gennem dette; hvis han kan få os til at kræve retfærdighed, så vil han være i sin fulde ret til at lade os høste al den straf, vi fortjener.

Dette er fjendens plan. Det er sådan, han får magt og herredømme over os. Jesus, mod hvem den største forbrydelse af alle blev begået , sagde jo ikke, "Fader, få fat i disse mordere og giv dem, hvad de fortjener." Hvad var det sidste råb, der kom fra hans læber? *"Fader, tilgiv dem, for de véd ikke hvad de gør"* (Luk. 23,34).
Det er derfor Hebræerbrevet 12 siger, at Jesu blod råber om meget bedre ting end Abels blod (v.24). Abels blod råber, "Gud hævn mig. Min bror har myrdet mig og taget mit liv." (1.

Mos. 4,10) Men Jesu blod råber, "Vær barmhjertig, tilgiv dem, for de véd ikke hvad de gør." Barmhjertighed sejrer over retfærdighed (Jakob 2,13).

Tærskepladsen

Jeg talte for nyligt med en ven om, hvor svært det er for nogle, som har været kristne i længere tid, at blive helbredt; hvorimod vi oplever, at det ofte er forholdsvist nemmere at bede for ikke-kristne og se, at Gud helbreder dem og gør mirakler for dem. Man kan bede for arbejdskammerater eller man kan bede for folk på gaden, Gud vil gøre alle mulige slags mirakler som svar på bøn for mennesker, der ikke kender Herren. Men en kær gammel kristen, som har tjent Herren i årevis, vil ikke opleve, at der sker noget, når man beder for ham eller hende til helbredelse. Hvordan kan det være? Måske er der ting, der behøver tilgivelse eller omvendelse, som Gud gentagne gange har mindet om. Alligevel har frygt, stolthed, vrede eller smerte gjort, at det ikke er blevet løst. Dette kan være en nøgle til hjælp for os. Der findes et svar på dette spørgsmål i 1. Korintherbrev 11. Men husk på, dette er kun én af faktorerne, så kom ikke under fordømmelse her!

For jeg har modtaget fra Herren og også overleveret til jer, at Herren Jesus i den nat, da han blev forrådt, tog et brød, takkede, brød det og sagde: »Dette er

mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!«

Ligeså tog han også bægeret efter måltidet og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod; gør dette, hver gang I drikker det, til ihukommelse af mig!« For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer.

Den, der spiser Herrens brød eller drikker hans bæger på en uværdig måde, forsynder sig derfor imod Herrens legeme og blod. Enhver skal prøve sig selv, og så spise af brødet og drikke af bægeret. For den, der spiser og drikker uden at agte på legemet, spiser og drikker sig ***en dom*** *til.*

(vers 23-29, forfatterens fremhævning)

Jeg har læst dette skriftstykke i årevis, idet jeg tænkte, at det kun havde med nadverelementerne at gøre. Men det henviser ikke kun til Herren Jesu Kristi brudte legeme. Det henviser også til hans legeme, kirken! Vi er hans brud, og hans legeme er værdifuldt for ham. Det smerter ham dybt, når vi taler imod Herren Jesu Kristi legeme ved at tale ondt om hinanden. Paulus fortsætter:

Derfor er der mange syge og svage hos jer, og ikke så få sover hen. Hvis vi agtede på os selv, ville vi ikke blive dømt.
(1 Kor. 11,30 - 31)

Hvilket kraftfuldt ord. Hvis vi indrømmer, at vore egne synder dømmer alt og alle, og beder Gud om at tilgive os, vil vi ikke komme under dom. Men fordi mange af os kristne dømmer og fordømmer 80% af tiden, tror jeg, at Herren bringer os til tærskepladsen. Jeg tror, vi nu er i "gør det eller dø" -tiden. En krisetid. Vore liv kan gå enten den ene eller den anden vej på tærskepladsen. Det er et krisested.

Johannes sagde: "*Han skal døbe jer med Helligånd og ild*" (Matt. 3,11). Du skal vide, at han har renseblæseren klar, og han vil rense sin tærskeplads gennemgribende.

Nådens plads

Herren ønsker at banke vore avner af og sætte os fri, brænde de uønskede ting op, så at vi med et rent hjerte kan flyde i Guds nåde, kærlighed og barmhjertig.

Forstår du, retfærdighed er godt, og verden forsøger at leve ved den. Jeg takker Gud for retfærdigheden, for politiet, domstolene og lovene. Men der er et højere og bedre niveau. Der er et sted, hvor Satan ikke kan følge dig. Stedet

er Herren Jesu Kristi nåde. Det er det, som kristendommen egentlig drejer sig om. Det er her, at liv og barmhjertighed flyder for os selv og andre.

Vidste du, at når du lever i nåden, er du uovervindelig, indtil Gud er færdig med dig? Fjenden kan ikke følge efter dig. Hvordan kan Satan følge dig ind, hvor Guds nåde regerer? Ham tilkommer ingen nåde. Han er bundet af loven. Men vi kan leve i nåden og være absolut afhængig af Helligåndens evne til at bevare os.

Jesus er totalt og absolut sejrende inden for alle områder. Han har fuldstændig besejret Satan. Jesus var Gud, som kom som et menneske, men som et menneske bemyndiget af og med Helligånden, fordi han havde Ånden uden mål (Joh. 3,34). Han besejrede egenhændig Satan og hans helvedsflokke fuldstændig. Intet er forandret. De er stadig besejret. Og dog giver vi Satan magt, når vi vælger retfærdigheden fremfor barmhjertigheden.

Der var én, der engang fortalte mig, at som kristen har jeg ikke længere rettigheder. Dette er absolut sandt. Den eneste rettighed, vi har, er at blive fuldstændig tilgivet, at komme i himlen, når vi dør, at være Herren Jesu Kristi kærlighedsslave og at stole fuldstændig på ham i alt.

3

Sat fri fra dommens frugter

(Carol Arnott)

Se til, at ingen går glip af Guds nåde, at ingen bitter, skadelig rod får lov at sætte skud, så mange forgiftes af den

Hebr. 12,15

Hvilken rolle spiller dette i vore liv?

Da jeg blev kristen, lærte jeg om tilgivelse. Så jeg tilgav min mor, som havde såret mig så dybt, for alt og hvad som helst. Men jeg opdagede, at jeg stadig ikke elskede hende. Jeg gik igennem det hele igen, kun for at finde ud af, at jeg stadig ikke elskede hende. Så gjorde jeg det igen, og igen, og jeg elskede hende stadig ikke. Jeg tænkte: Gud, der må være noget galt. Hvad er der galt med min tilgivelse?

Dom, født ud af sår

Min mor var den sidste af otte børn og den sjette pige. Familien havde håbet at få flere drenge til at hjælpe med arbejdet på gården, så min mor var ikke engang ønsket. Hun var blot endnu en pige.

Da hendes forældre ofte arbejdede i marken, forventedes det, at hendes søstre opdrog hende. Men børn er nu børn, og de var ofte meget onde mod hende. De kunne finde på at vugge hende voldsomt i vuggen. Når hun græd som et lille barn, kunne de lukke hende inde i et skab. Du kan forestille dig de sår, disse oplevelser forårsagede i hendes hjerte.

Da jeg voksede op, forstod jeg ikke min mors smerte og forkastelse. Jeg forstod ikke dybden af hendes sår. Jeg skulle bare leve med den måde, hun var på over for mig. Når børn gør noget forkert, når de er onde og virkelig fortjener en endefuld, ved de det. Men når børn er straffet for ting, som de ikke har gjort, er de meget opmærksomme på uretfærdigheden. De gør måske ikke synligt oprør, men i deres hjerter dømmer de deres forældre som onde og uretfærdige.

Det var det, som skete for mig. Jeg var alt for bange til at gøre et ydre oprør, fordi jeg ville få en ordentlig endefuld. Min mor ville tage min fars bælte og banke mig. I dag ville det blive kaldt mishandling. Jeg havde blå og gule mærker og striber på min krop, men de dybere mærker var indvendig. I

mit hjerte hadede jeg hende, indvendig dømte jeg hende og foragtede hende.

Da jeg blev kristen, forstod jeg, at jeg havde en masse, der ikke var tilgivet i mit hjerte, og som der var behov for at blive løst op for. Jeg arbejdede mig igennem alt det, jeg magtede, men det syntes ikke at forandre mine følelser over for min mor. Jeg tænkte: Gud, der er noget galt her. Jeg forsøgte igen og igen, men mit hjerte blev ikke forandret. Det var først, da John og Paula Sandfort lærte mig noget om dom med rødder i bitterhed, at jeg forstod mere og mere.

Skriften siger, at du skal ære din far og mor, dog kun hvis de er gode kristne, og hvis de gør alting ret. Hov. Nej, det siger den ikke, vel? Ville du ønske det?....Nej, den siger:

> *Ær din far og din mor, sådan som Herren din Gud har befalet dig, for at du må få et langt liv, og det må gå dig godt på den jord, Herren din Gud vil give dig.*
> (5 Mos. 5,16)

Omvendt vil det ikke gå dig godt på de områder, hvor du vanærer dem. Vi dømmer dem selvfølgelig ikke på alle områder. Men vi dømmer dem og vanærer dem på de områder, hvor vi er blevet såret og forsømt.

Jeg tænkte: Gud, jeg forstår det ikke. Jeg har tilgivet hende. Hvad foregår der? Han svarede: "Du har ikke æret hende. Du har syndet ved at vanære din mor." Han begyndte at vise mig, at der er to sider af samme sag. Vi behøver

selvfølgelig at tilgive, men vi har også behov for at angre vor egen synd på grund af vor fordømmelse. På den ene side har jeg behov for at tilgive hende, og det gjorde jeg. Men på den anden side ærede jeg hende ikke i mit hjerte. Jeg hadede hende. Jeg fordømte hende.

Det var min synd, ikke hendes. Min opførsel over for hende var syndig, og dog kunne jeg ikke se det. Satan - som holder sig strengt til lovens bogstav, gik til Gud og sagde: "Carol har syndet her. Hun har ikke angret sin fordømmelse af sin mor som en synd, så jeg har den lovformelige ret til at bringe loven om at så og høste ind i Carols liv."

Høste, hvad jeg har sået

Har du nogen sinde passet en have og plantet frø f.eks. majskorn? Tænk en gang på en majsplante. Hvor mange majskorn får du igen? Et? Nej, i hundredvis. Så et og få hundreder, det er formeringens lov. Så ifølge min bedømmelse af en dominerende og kontrollerende moder, har jeg høstet gennem andre dominerende, kontrollerende kvinder i mit liv.

Jeg blev kontrolleret og manipuleret, udnyttet og såret af disse kvinder, og kunne aldrig se de problemer, der lurede rundt om hjørnet. Og når de kom, ville jeg tænke: Gud, hvad har jeg gjort, som gør, at dette sker? Har jeg et skilt på ryggen, som siger: "Kom bare, kontroller mig? Kom bare, dominer mig?

Og dog: jeg havde et sådant skilt. I den åndelige verden bar jeg et skilt, fordi jeg dømte min mor. Loven om at så og høste blev pålagt mig af fjenden.

Endelig besøgte jeg min mor. Hun var nu blevet kristen, og jeg sagde: "Mor, jeg har lige fået noget undervisning, og jeg har forstået, at jeg har syndet mod dig. Jeg har fordømt dig. Jeg har hadet dig i mit hjerte, og jeg ønsker virkelig at lægge det bag mig."

Hun sagde: "Carol, jeg ønsker ikke at snakke om det. Jeg er for gammel. Der er sket for meget. Jeg ønsker ikke, at du skal nævne dette for mig igen.

Så tænkte jeg: Hvad skal jeg nu gøre?

Gud er den, der helbreder

Herren sagde: "Carol, ønsker du at blive helbredt?" Jeg sagde: "Ja, Herre, jeg ønsker at blive helbredt."

Han sagde: "Giv mig tilladelse til at grave i dit hjertes have. Jeg ønsker ikke, at du skal rode i jorden, begynde at navlebeskue eller vende alt op og ned og være bekymret og fuld af anstrengelser. Giv mig tilladelse til at bringe de sager frem, hvor du har fordømt, og hvor der er brug for handling." Jeg sagde: "Ok, Herre, jeg giver dig tilladelse".

Derpå bad jeg en generel bøn: "Gud, jeg forstår, at jeg har syndet ved at fordømme min mor og ikke ære hende. Herre, jeg tilgiver hende for alt det, som hun har gjort mod mig. Hun skylder mig intet. Jeg beder Dig om tilgivelse, og jeg giver Dig

tilladelse til at vise mig de områder, hvor der er brug for genoprettelse".

Denne bøn startede en rejse over tre og et halvt år, hvor de store områder blev behandlet. Herren kunne bringe ti og nogle gange femten tilfælde af fordømmelse op om dagen - ting, som jeg for længst havde glemt. Jeg arbejdede mig igennem disse situationer, som jeg ikke havde tænkt over, siden de skete.

Jeg kunne bede sådan: "Herre, jeg har syndet ved at fordømme min mor. Tilgiv hende for denne hændelse. Jeg ærede hende ikke her. Jeg dømte hende og jeg hadede hende. Herre, jeg tilgiver hende. Herre, tilgiv også mig for denne fordømmelse." Jeg bad uden nogen store følelser i mit hjerte. Intet følelsesmæssigt syntes at ske.

Jeg så min mor måske to gange om ugen, måske mere, og efter bedste evne forsøgte jeg at elske hende. Jeg fortalte hende, at jeg elskede hende og gav hende et knus. Jeg gjorde det så godt, som jeg nu kunne.

Omkring tre år inde i denne proces besøgte jeg mor en dag. Da jeg skulle til at gå, gav jeg hende et knus og sagde, at jeg elskede hende og sagde farvel. Men denne gang vældede der en overraskende og vidunderlig kærlighed op i mit hjerte for min mor. Jeg vidste, at jeg var helbredt. Jeg vidste, at Gud havde gjort et arbejde i mit hjerte.

Og ved du hvad? Gud ikke bare helbredte mig, men da jeg forløste min mor, satte det også hende fri. Hun har det meget bedre. Hun er meget mere fri og meget mere kærlig. Min helbredelse tillod Gud at gøre et vidunderligt arbejde i

hendes liv, skønt hun ikke var i stand til at arbejde sig igennem disse sager af sig selv, på grund af hendes smerte og mangel på kundskab og anvendelse af bibelens ord.

At give Satan legale rettigheder

John og jeg har virket som præstepar i to kirker. Vores første kirke var i Stratford. Folk kom til mig og beklagede sig, men aldrig til John. De følte sig overset eller forkastede. De ville kaste al deres negativitet ud over mig. Jeg fortalte John, hvordan de behandlede mig, men han ville eller kunne ikke høre, hvad jeg sagde.

Hvis nogen har hørt John tale om mig, så ved I, at han tilbeder mig. Han elsker mig, og jeg ved, at hvis nogen ønsker at såre mig, vil han være der for at forsvare mig. Men når det drejer sig om menneskene i kirken, synes han at være ude af stand til det.

Jeg kom til ham og fortalte ham, hvad der blev sagt, og nogle gange sagde han: "Åh, du er bare jaloux", eller "Du overreagerer bare igen", eller "Det er ikke så alvorligt". Det var ødelæggende. Jeg spurgte: "Gud, hvad er der galt?"

Da vi så startede i menigheden i Toronto, gæt så hvad folk gjorde? De gik ikke til John med deres beklagelser, de kom til mig. Jeg gik til John, men han ville ikke støtte mig. Han ville ikke engang tage mit parti eller høre, hvad jeg sagde. Det drev mig til vanvid.

Til slut råbte jeg: "Gud, hvad i alverden er der galt? Hvad er det, jeg sår her?" Og Herren sagde: "Hvad med din far?" Jeg var chokeret. "Min far? Min far er vidunderlig. Jeg elsker min far. Min far er en skat. Han er en gentleman. Han er elskværdig og venlig. Jeg har ingen fordømmelse i mit hjerte over for min far."

Herren sagde: "Åh jo, du har." Jeg sagde: Har jeg? Hvilken fordømmelse?" Han sagde: "Du dømte din far, fordi han ikke beskyttede dig mod din mor."

Disse fordømmelser gav fjenden en legal ret, som fik indflydelse på manden i mit liv, John, som ikke var i stand til at beskytte mig mod "moder"- kirken. Kirken var derfor i stand til at kaste al sit skrald på mig. John var ude af stand til at forsvare mig. Loven om dom og loven om at så og høste gav fjenden, hvad han ønskede.

Jeg tænkte: Wow, Herre, er det muligt? Det var stadig forholdsvis nyt for mig at tænke sådan. Det lød fremmedartet. Så jeg gik til en veninde og sagde: "Jeg tror, at dette er, hvad Herren taler til mig om. Jeg ønsker at bekende det for dig. Jeg vil ikke gå til John med det."

"Jeg vil blot tilgive min far for ikke at forsvare mig og ikke at beskytte mig mod min mors vrede. Jeg vil løse ham og tilgive ham og så vil jeg tilgive John, fordi han ikke forsvarede mig, ikke beskyttede mig mod folkene i kirken. Jeg vil bede Herren om at tilgive mig for at dømme min far og John."

Jeg bad Herren om at sætte Jesu kors mellem mit hjerte og loven om at så og høste, og jeg efterlod alt sammen der.

To måneder senere skete der noget andet. En dame kom til mig og klagede sin nød over for mig. Jeg gik til John og han sagde straks: "Vi kalder hende ind på kontoret." Han bad hende komme, forsvarede mig og tog sig af sagen. Det var forbløffende. Han har gjort sådan lige siden.

Min fordømmelse havde givet Satan legal ret til at holde John i lænker og forhindre ham i at være min beskytter.

Hvis der er områder i dit liv, hvor gentagne, negative ting sker, hvis der er områder, hvor du er ude af stand til at elske nogen, som du skulle, så se tilbage og sig: Helligånd, vil du vise mig det? Vil du åbenbare det for mig, hvis jeg har dømt en vigtig person i mit liv? Hvis jeg har vanæret ham eller hende?"

Du føler måske ikke nogen anger, sår eller følelser. Du har måske ingen erindring af nogensinde at have dømt nogen, men hvis gentagne, negative frugter dukker op i dit liv, så er der normalt en rod af bitterhed, vrede eller sår, som tillader fjenden at få adgang. Husk på, at det ikke vil være i alle områder af dit liv, men det vil være på områder, hvor du er blevet krænket og såret.

Sat fri

Herren er kommet for at frigive fanger og helbrede sønderbrudte og åbne fangedøre (Es. 61,1). Han er kommet for at gøre det, ikke bare for mig, men for os alle.

Jeg tror, at fjenden har holdt os i lænker og holdt meget af Kristi legeme i mørke, skønt Herren har udfrielse og

tilgivelse klar. Satan forsøger at skjule denne sandhed for Kristi legeme: Bibelen siger: *"Det er ude med mit folk, fordi det ikke har kundskab."* (Hos. 4,6)

I mit eget liv har denne sandhed betydet mere end en million dollars kunne gøre. Det har betydet helbredelse og frihed. Gud har sat mig fri. Det er en herlig befrielse.

4

Tiden er inde til at tilgive

(John Arnott)

Nu kan vi forstå, hvad skriften betyder, når den siger: *Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.* (Matt. 16,19).

Det er på tide at tage disse nøgler væk fra fjenden ved at erkende, hvor vi har disse problemer, disse gældsbeviser, disse ubetalte domme, som er dybt rodfæstet i smerte og bitterhed. Vi har behov for at afdække disse områder, hvor vi råber på Guds retfærdighed og gøre op med dem gennem tilgivelse, anger og omvendelse. Det er en luksus at holde fast ved sår og fordømmelse, som du ikke har råd til. Det er som at give Satan en nøgle til dit hus.

Frigivelse af andre gennem tilgivelse

Vi har fået en skat. Da vi gav vore liv til Jesus, gik vi fra intet til alt. Vi er blevet tilgivet en kæmpe skyld af synd, og

Gud siger nu til os: "Det mindste du kan gøre er at tilgive dine medtjenere, dine forældre, dine brødre."

Jeg kender kvinder, hvis brødre bogstaveligt torturerede dem under deres opvækst. Der kan være sket dig så meget, der har betydet, at du hader mænd eller kvinder.

Da mit første ægteskab gik i stykker, aflagde jeg et løfte i mit hjerte, at ingen kvinde nogensinde mere skulle såre mig sådan igen. Det tog mig et godt stykke tid - og med Carols hjælp - at nedbryde dette løfte. Carol gennemborede selvfølgelig mit forsvar, og tak til Gud for, at hun gjorde det. Jeg var i stand til at blive helbredt for en bitterhed, der var rodfæstet i fordømmelse og se barmhjertighed sejrer over dom (Jak. 2,13).

Ofte er livets tragedier så alvorlige og hårde, at vi ikke kan forestille os at slippe dem, især ved en simpel bøn. Ind imellem er såret så frisk, at vi behøver mere tid.

En af årsagerne til, at apostlen Paulus havde sådan en iøjnefaldende omvendelse, skyldtes at en mand ved navn Stefanus, som de stenede til døde, forstod dette princip og råbte: "*Herre, tilregn dem ikke denne synd*" (ApG. 7,60).

Måske fik han øjenkontakt med den unge Saulus fra Tarsus i det øjeblik. Stefanus tilgav, og der var ingen bånd i himmelen, ingen overgivelse af nøgler og rettigheder til fjenden, så at han legalt kunne holde den unge mand Saulus fast. Senere greb Gud kraftfuldt ind, og Saulus havde en dramatisk omvendelse. I dag kender vi ham som Paulus, hedningernes apostel.

Vi skal give andre en gave, som de ikke fortjener, skønt der ikke er nogen tvivl om, at de har syndet, har såret og krænket os. Ja, der er en udestående skyld. De skylder os, men vi kan give dem en ufortjent gave - vor tilgivelse. Vi kan gå ind i Guds barmhjertighed og sige: Jeg ønsker at barmhjertighed skal sejre over retfærdigheden." Det er det, som Gud beder os om.

Herren Jesu Kristi nåde er mere end nok for mig. Jeg vil give tilgivelsens gave til dem, som har såret mig og syndet imod mig. Jeg vil give dem en gave, som de ikke fortjener - min tilgivelse - ligesom min himmelske Far har givet mig en gave, som jeg ikke fortjener - Hans tilgivelse. Jeg ønsker barmhjertighed for mig selv, ikke den retfærdighed, som jeg fortjener. Derfor vælger jeg at tilgive alle andre. Det er den barmhjertige, som opnår barmhjertighed. (Matt. 5,7).

Ind imellem tager det et stykke tid at give Helligånden tilladelse til at afdække dette, sådan som Carol fortalte. Men Gud ønsker at omdanne os til frie, glade, glædesfyldte mennesker. Vi har ikke tid og energi til at lægge låg på al den fortræd, vrede og frygt, som fjenden bringer ind i vore liv igennem loven om at så og høste.

Glem ikke, at Satan vil operere gennem legale rettigheder. Vi bør opgive vore rettigheder og overgive os og sige: "Herre, jeg ønsker at gøre tingene på din måde." Vi kan blive som Jesus og Stefanus, som sagde: "Læg ikke denne synd på deres skuldre." Lad os sige til Gud: "Jeg tilgiver dem, og jeg beder Dig om at tilgive mig for at fordømme dem i bitterhed og

krænkelse, og for at kræve, at der skal ske noget i den anledning."

Husk på, at jeg ikke taler om situationer, hvor en kærlig og pastoral irettesættelse er nødvendig. Jeg taler om ting, som har forgiftet dit hjerte, områder, hvor du i bogstavelig forstand har givet Satan adgang til dit liv og gjort ham i stand til at komme ind og bringe ødelæggelse, når som helst han ønsker det.

Der er et stille hvilested nær Guds hjerte. Der er et sted under den Almægtiges skygge. Der er et sted ved Jesu Kristi Kors, hvor barmhjertighed sejrer over dom og du kan komme ind i den herlige frihed, som Guds børn har. Det er nådens og barmhjertighedens sted.

Jeg vil ikke sætte en pistol for dit hoved og sige, at du skal tilgive. Det virker ikke. Vi har alle oplevet, at der er blevet sagt til os sådan noget som: "Nå, jeg er ligeglad med, hvad de har gjort. Hvis du er en kristen, skal du tilgive!" Nej, du behøver ikke nødvendigvis at tilgive. Du kan holde fast i din fordømmelse, men forstå dynamikken i det.

Du er berettiget til retfærdighed, men så vil du også høste, som du har sået. Også du vil modtage den retfærdighed, du fortjener i stedet for barmhjertighed. Da jeg forstod dette, vidste jeg, hvad Jesus mente, da han sagde: *"Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed.* (Matt. 5,7)

Lad tilgivelsen flyde

Jeg tror, at Jesu ord har gennemboret dit hjerte som et sværd, og at Helligånden har lagt dig på tærskepladsen, hvor han ønsker at tærske nogle af avnerne ud af dit liv. Er der nogle få mennesker, du har behov for at tilgive?

Lad mig lede dig ind i en bøn. Lad være med at anstrenge dig. Du kunne jo sige: "Nå, jeg vil sige nogle ord, men jeg mener dem ikke virkelig." Det er o.k. så længe du i dit hjerte siger: "Herre, hjælp mig til at arbejde dette igennem. Gør mig villig til at være villig." Gud ærer dette. Vi bør også bede Gud om at tilgive os, at vi har fordømt andre og bede Ham om nådigt at minde os om det, når vi falder i og begynder at tænke negativt igen.

Lad os velsigne og ikke forbande og give ufortjente gaver til mennesker, så at vi kan være et kar for ære og barmhjertighed. Bliv et nyt vinskind, som kan bevare den nye vin og Helligåndens olie, som gør os i stand til at vandre i frihed og kærlighed.

Men før jeg leder dig i denne bøn, lad os så tage et øjeblik og vente på Gud. Bad dig i Helligåndens nærvær. Inviter ham til at komme til dig på ny. Anstreng dig ikke på at gøre det i en religiøs styrke eller ud af kraften fra din egen vilje. Jeg ønsker, at du skal vide, at uden Helligåndens medvirken, vil du ikke være i stand til at fortsætte. Nogle af de forbrydelser, der er begået mod dig, er ganske enkelt for ekstreme.

Nogle af jer er blevet misbrugt. Omstændighederne du har gennemlevet og de ting, som er hændt dig, kom aldrig fra

Faderens hjerte. De var født ud af den synd, som hersker i verden og stammer fra dine egne forkerte valg så vel som fra andre mennesker, som har såret dig. Gud er ikke ansvarlig for menneskets synd.

Vi kan besejre Djævelen. Vi kan sikre os, at fædrenes synder ikke gives videre til børn i tredje og fjerde led. Men hvis du ikke tager hånd om dine legalistiske domme og træder ud i nåde og barmhjertighed, så siger Bibelen, at problemerne bliver givet videre til dine børn (2. Mos. 20,5). Det vil den lovkyndige Satan sørge for.

Lad os bede sammen:

Vi tilbeder Dig, Fader. Vi kommer til dig og erkender vort behov. Vi beder om din Helligånd må være os nær og hjælpe os. Vi vælger barmhjertighed i stedet for dom. Vi ønsker at give tilgivelsens gave til dem, som har såret os og til dem, som ikke fortjener det. Vi ønsker at besejre fjenden og fratage ham hans legale rettigheder til at skade os.

Far, jeg vælger at tilgive dem, som har såret mig så dybt og som har syndet mod mig. Jeg tilgiver min mor. Jeg tilgiver min far. Jeg tilgiver mine brødre. Jeg tilgiver mine søstre. Jeg tilgiver min mand. Jeg tilgiver min kone. Jeg tilgiver mine arbejdsgivere og min præst og mine venner og enhver, som har syndet imod mig. Jeg giver dem tilgivelsens betingelsesløse gave uden nogen

form for bånd. De skylder mig intet. Jeg tror, at Gud vil vende det til det gode (Rom. 8,28).

Herre, jeg tilgiver også mig selv for mine egne fejl og fejltagelser. Jeg slipper det hele.

Herre, nu ønsker jeg at bekende min synd. Jeg har fordømt disse, som jeg har nævnt i bitterhed og vrede. Jeg ønsker at blive fri. Tilgiv mig, Far, for at have vanæret mine forældre, min præst, mine venner. Tilgiv mig for at være blevet en del af problemet i stedet for en del af løsningen. Det var mit eget hovmod, der krævede retfærdighed.

Herre, jeg ønsker at blive fri. Jeg ønsker at bryde det fodfæste, fjenden har i mit liv. Jeg lægger Jesu Kristi kors mellem mit hjerte og alt det, som jeg var ved at høste udfra loven om at så og høste. Jeg giver dig tilladelse, Helligånd, til at bringe et hvilket som helst emne frem, du ønsker at bringe frem, så jeg kan tilgive den enkelte, og angre bestemte ting, fordi jeg nu har valgt barmhjertighed i stedet for dom.

Jeg løser alle de bånd, jeg har til disse områder, hvor jeg tidligere har sagt: du skylder mig, og jeg kaster dem ved foden af korset. Jeg siger, at Din nåde er nok for mig. Hvad som helst jeg løser på jorden er løst i himmelen, og jeg lægger det hele i dine hænder, som er

i stand til alt. Herre, jeg giver dig nu tilladelse til at bevæge dig magtfuldt i mig liv. I Jesu navn - amen.

Lad mig nu bede en proklamerende bøn med autoritet over dig:

Far, jeg fratager fjendens rettigheder over disse menneskers liv. Satan, jeg bryder det tag, du har haft i generationer over Guds folk. Jeg befaler dig at løse dem og lade dem gå i Jesu Kristi mægtige navn, Guds hellige Søn. Jeg befrier dig, du Guds barn. Barmhjertighed sejrer nu over fordømmelsen.

Jeg bryder alle disse kontrollerende ængstelser, kontrollerende vrede, forkastelser og ethvert greb, fjenden har i Jesu Kristi navn. Jeg befrier dig, så at du kan udvikle alt det potentiale, du har i Jesus Kristus, din Frelser og Herre. Juda stammes Løve har sejret over hele fjendes magt. Vi lægger fjenden under dine fødder og træder ud i Guds nåde. I Jesu mægtige og kraftfulde navn. Amen.

Og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere. (Matt. 6,12)

Om forlaget

Under udarbejdelsen af denne bog er forlaget **Glædens kilde** opstået. Logoet stammer fra Zakarias bog 13.

> *"På den dag," erklærer den almægtige Gud, "skal Kilden springe frem - den kilde, som kollektivt skal rense landets ledere og byens indbyggere fra synd og afgudsdyrkelse. Da er det tid at fjerne de sidste levn af afgudsdyrkelse i landet, og fra da af er afguder, spåmænd og falske profeter et overstået stadium. (Bibelen på hverdagsdansk)*

Alt dette udspringer fra bønnen i Zakarias Bog 12,10.

En særlig tak til

- Gud for at lægge det hele til rette og har gjort arbejdet let.
- Lederskabet i Holbæk Frikirke for god opbakning.
- Medlemmerne i Klub-500 for risikovillig kapital.
- Jesper Serner Pedersen og Stig Marling for oversættelsen.
- Lise Futtrup for korrekturlæsning.
- Randi Diallo-Madsen for udarbejdelse af forside og logo.
- John og Carol Arnott samt Steen og Else Thomsen for et godt samarbejde.